

gen fra de ændrede økonomiske konjunkturer og gennem opgøret med Larsenisterne gennemgik en dybtgående forandring fra et parti af alvorsmænd med mere eller mindre solid basis i fagbevægelse og arbejderklasse til et bredere sammensat parti med basis i både arbejderklasse og mellemlag og med stærke kvindopolitiske og økologiske islæt. Bogen er interessant og letlæst, men har i historikersammenhæng især værdi som kildekrift.

Jørgen Fink

J. C. Bille Brahe: *Kerteminde Værn. En Egns Land-forsvarsstyrker fra November 1943 til Januar 1976*. (Kjerteminde Avis Forlag, 1985). 272 s., 159,- kr.

Der er grund til at være taknemmelig for, at J. C. Bille Brahe var »saa ufornuftig at sige Ja« til at skrive om Hjemmeværnsgården i Kerteminde i forbindelse med dennes 25-års jubilæum i 1984. Tilsagnet resulterede nemlig – som det ofte sker – i en langt mere omfattende publikation, der her foreligger med titlen »Kerteminde Værn«.

Bogen beskriver udviklingen i Kerteminde-området fra dannelsen af modstandsgruppen i november 1943 (med Bille Brahe som leder) over de hektiske maj-dage i 1945, stiftelsen af Hjemmeværnsforeningen i oktober samme år og oprettelsen af Hjemmeværnet i 1948 frem til forfatterens afgang som hjemmeværnsskaptjef ved årsskiftet 1975/76. Bille Brahe, der således har spillet en central rolle i hele det beskrevne forløb, har naturligt nok grebet sit emne strengt kronologisk an. Hovedvægten er lagt på udviklingen frem til 1959, hvor den førnævnte Hjemmeværnsgård blev en realitet (et afsnit om bygningens forhistorie fra midten af 1600-tallet bryder unægtelig bogens struktur^o, men det har som nævnt sin for-

klaring); perioden efter 1959 er kun behandlet i hovedtræk.

Bogen er skrevet med engagement, indsigt og humor, og den giver et godt indtryk af forholdene i et lokalsamfund. Forfatterens patriotisme går som en rød tråd gennem afsnittene, og der lægges ikke skjul på, at tanken »Aldrig mere en niende April« har været hans ledemotiv i det omfattende og langvarige lokalforsvarsarbejde.

Bille Brahe øser gavmildt af arkiverne – ikke mindst sit eget – og detaljer er der nok af; men der er også overblik og udblik til verden uden for Kerteminde – hvad forfatteren beskedent kalder »Baggrundsstøj«. Netop denne stræben efter at se udviklingen i lokalsamfundet i sammenhæng med, hvad der foregik i landet som helhed – og uden for Danmarks grænser, gør bogen interessant ikke blot for kerteminderne, men også for den, der ikke kan »gå op i« alt lokalstoffet.

Bogen er forsynet med et omfattende tillæg, der kun har interesse for de involverede, samt en fyldestgørende kildeoversigt. Derimod er der ikke noget register, hvilket mange sikkert vil beklage.

P. C. Willemoes Jørgensen

Niels Martinov: *Jens Otto*. (Vindrose, 1986). 273s., hf: 185,- ib.: 225 kr.

Det er en levnedsskildring af Jens Otto Krag. Den er på en forræderisk måde en blanding af fiktion og sagsfremstilling. Det fiktionsmæssige er meget afdæmpet; det er nærmest det fremstillingstekniske, der gør bogen til fiktion, selv om der er passager, som er udflydende digt. Sagindholdet er det traditionelle og bringer stort set ikke noget nyt; men det bringes i en god form og som hovedregel i både et rimeligt omfang og en rimelig tolkning – den er også traditionel, dog af og til med nogle uafbalancerede indslag, der virker som en svunden periodes ven-